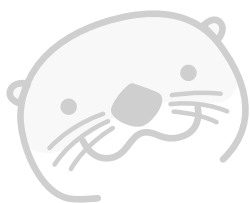

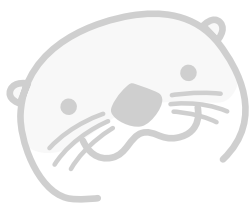
บางความรู้สึกอาจคงอยู่ตลอดไป
หรือไม่กี่สัปดาห์ในพริบตา

ทดลองอ่าน

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

บางความรู้สึก
อาจคงอยู่ตลอดไป
หรือไม่ก็สูญหายในพริบตา

อันมีอก

เขียน

วิทิยา จันทร์พันธ์

แปล

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์ (10)

จากใจผู้เขียน (11)

บทที่ 1 - จนกว่าจะมีใจจริง

ก่อนเธอเกิด 2

หัวหอมของทุกวัน 3

ฝันเฟื่อง 4

แมงมุม 5

การแก้ไขความผิดพลาดของใครคนหนึ่ง 8

มืออาหารรักษาสมดุล 10

กลางวันกับกลางคืน 12

จดหมายเพื่อตัวฉัน 14

บนโต๊ะอาหาร 15

เทียนไข 16

ระบายสี 18

วันศุกร์ 20

กระโจมอินเดียนแดง 22

หอคอยแห่งการเยียวยา 24

สำหรับเด็ก 26

บทที่ 2 - ความทรงจำบางอย่าง

ทำงานตามความเศร้า

29

คำถามคำตอบ	30
การสืบค้น	31
ปริมาณการบรรทุก	32
ตรวจสวรรค์	34
ครอบครัว	36
คำสารภาพที่มีดมิด	37
ตรวจสวรรค์ 3	38
โอเพ่น	40
แลมปี	42
วิธีอุณชนมปังที่เย็นซี้ด	44
คนที่รักษา	46
คำแนะนำ	48
เดือนกันยายน	50
หน้าที่ของแสง	52
โทมัสสัน	53

บทที่ 3 - ยังไม่รู้คืออะไรที่ยังดี

57

พิธีกรรมประตู่	58
ฤดูร้อนครั้งที่เก้า	60
ทริกเกอร์	62
บ้านเด็กกำพร้าของฉัน	63
สรวงสวรรค์ 2	64
ป่าไม้	66
ความบริสุทธิ์	68
ฝ้าย	70
คนใกล้	72
จดหมายวันเกิด	74
แจกันดอกไม้	76
ระดับความสูงของคุณ	78
ไฟดับ	80
สี่ของครอบครัว	82
ประตูของฉัน	84

บทที่ 4 - ตะยอดอ่อนที่เปราะบางและผลิบ

87

กวีนิพนธ์ 88

ไร่ข้าวโพด 90

หน้าผากับมด 91

พิพิธภัณฑท์พีช 92

งีบหลับ 94

ไดอะรี่วันนี้ 96

ไร่หัวใจ 98

แก้วน้ำ 100

อีกาและฉัน 102

ชื่อเรียก 104

สัญญาณที่เชียงใหม่ 106

ปริทัศน์ 108

การเดินทางสองครั้ง 110

คำอธิษฐานแห่งฤดูร้อน 112

บทวิเคราะห์ 113

เกี่ยวกับผู้เขียน 131

คำนำสำนักพิมพ์

มันจะมีบางอย่างที่อยู่กับเราตลอดไป
ทั้งในรูปแบบของสิ่งที่จับต้องได้และจับต้องไม่ได้
ในทางกลับกันก็อาจสูญหายไปได้ระหว่างทาง

บางที่ความรู้สึกของคนเราอาจจะเป็นเช่นนั้น

เมื่อได้อ่านกวีนิพนธ์ของอันมีอกเล่มนี้
ข้อความต่างๆ ได้พาความรู้สึกที่หายไประหว่างทาง
กลับมาอีกครั้ง

อาจมีบางครั้งที่เราต้องตั้งใจฟังเสียงที่ไม่ได้ยิน
พยายามมองสิ่งที่มองด้วยตาเปล่าไม่เห็น
นี่แหละมัน เส้นหัวของเล่มนี้

springbooks

จากใจผู้เขียน

ฉันอยากมีมุมมองแบบอื่น อยากมีชีวิตอยู่ด้วยจิตใจแบบอื่น คิดบ่อยๆว่าอยากเป็นคนดี มันเป็นเรื่องที่ยากมาก ฉันไม่สามารถเป็นคนที่ดีได้เลย คิดบ่อยๆว่าตัวเองคงไม่มีวันหลุดพ้น จนพลอยรู้สึกเจ็บปวด ฉันไม่ชอบตัวเองเอาซะเลย

การที่ฉันเป็นคนชอบเขียนไปเรื่อย ๆ เพราะเลือกว่าจะเขียนมันทุกช่วงเวลา พอได้หวนคิด จดจ่ออยู่กับมัน หรือทุกครั้งที่ได้ยินคำพูดของผู้คนกับประโยคที่ตึ้งรั้งฉันไว้ ช่วงเวลาเหล่านั้นก็เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ สุดท้ายก็กลายมาเป็นงาน เป็นสิ่งที่ทำให้ฉันอยากมีชีวิตอยู่ต่อไป

ฉันหวังว่าวินิพนธ์เล่มนี้จะให้กำลังใจคุณ ฉันแต่งบทกลอนขึ้นผ่านหลายแง่มุม มากกว่าร้อยบทกลอน

ฤดูใบไม้ผลิ ปี ค.ศ. 2017

อันมีเอก

บันทึก
|

ทดลองอ่าน

จนกว่า

จะมี

ใจจริง

ก่อนเธอเกิด

ก่อนเธอเกิด ผู้คนพูดด้วยเสียงปิดป้อง ถือกระຈก
โค้งบิดเบี้ยวเดินไปมา ไม่มีใครรู้ว่าการเป็นคนดีเป็นอย่างไร
เพียงนำเศษเล็กเศษน้อยมาเรียงร้อยคิดเห็นกันไปเอง
ไม่มีใครรู้วิธีเก็บซ่อนหยาดหยดน้ำตา หัวใจแตกละเอียด
เหมือนปากกระຈกทิ้งบนพื้น ไม่มีใครรู้สีหน้าที่ชัดเจนของ
ตัวเอง เพราะมันผันเปลี่ยนได้ แปรปรวนไม่หนักแน่น
เหมือนสายน้ำ ผู้คนต่างเก็บซ่อนสีหน้า แม้จะอยู่เบื้องหน้า
ต่อให้มีแสงสว่างก็ยังไม่เห็น ใช้ชีวิตที่เหลือต่อไป
เหมือนใบไม้ที่ปลิดปลิวกระจัดกระจาย ลังเลใจแล้ว
ลังเลอีก ปล່อยเสียงจากภายนอกไหลผ่านสู่ภายใน
ทะลักเข้าสู่หัวใจที่อ้างว้าง ยอมทิ้งหัวใจที่อยากอ่อนโยนขึ้น
เพื่อให้คุ้นชินต่อความหม่นเศร้า กลัวการพูดผิดจึงปิดปาก
เงียบ สะสมดอกไม้แห้งเฝ้ารอฤดูหนาว ร้อยจุดเล็กๆ ขึ้น
เป็นชีวิต นั่นละก่อนที่เธอเกิด

หัวหอมของทุกวัน

เพื่อเอื้อมคว่าบางสิ่ง
เราอาจต้องยอมผ่อนปรน
ความแหลกสลาย สอนเราให้เติบโตขึ้น

ยิ่งคิดมากตัวตนของเรายิ่งสูญหาย
เหมือนล้อจักรยานที่หมุนวนทับซ้ำที่เดิม

ทว่าตัวเรากลับหยุดยั้งเข้าไม่ได้

ผู้อื่นตะโกนร้องเสียงดัง
เสียงนั้นสะท้อนกลับ สะท้อนกลับมา
ส่วนตัวฉันกระซิบเสียงแผ่ว
คำพูดเบาหวิว ไม่หวนคืนกลับมา

ยามเย็นเปลี่ยนผ่านทุกเช้าค่ำ
ฉันเปิดใจต้อนรับ
ฟังเรื่องจากภายนอก

ความคิดในหัวจึงไม่เคยจบสิ้น

พันเพ็ญ

ตัวฉันที่ยังเด็ก
หลบอยู่ในหัวใจที่แตกสลาย

ความแตกสลายเป็นสิ่งที่คุ้นชิน
ใจดวงนี้แตกสลายลงครั้งแล้วครั้งเล่า
จึงเอาแต่ครุ่นคิดถึงความแตกสลายที่ปวดร้าวกว่า

การมีหัวใจที่พังทลาย
การมีหัวใจที่แยกแตกเป็นเศษซาก
เมื่อนกตัวหนึ่งร้องขึ้น
นกตัวอื่นก็ร้องตาม

หากฉันเห็นหัวใจตัวเองชัดเจนขึ้น
จะดึงทิ้งส่วนที่บอบช้ำออกไปได้ไหม
ส่วนที่บอบช้ำยังอู่น
เหมือนปลาที่ถูกวางไว้บนเขียง
หรือเต้าหู้ที่ถูกทิ้งไว้ในอุณหภูมิปกติ
และแล้วความบอบช้ำนั้น
ก็แตกสลายลงอย่างนุ่มนวล

สิ่งที่ไม่อาจรับมือได้
ยังมีสิ่งที่ไม่อาจรับมือได้เหลืออยู่
คงทำได้แค่ปล่อยใจให้ปล่อยวาง

แสงตกกระทบลงในน้ำ
แทรกตัวลงผ่านสายน้ำ
ตัวฉันในวัยเด็กมองเห็นเช่นนั้น

เมื่อกางมือออก
สายลมพัดแผ่ว
มีเหตุผลที่สัมผัสถึงกระแสบางเบา

ไม่เคยคิดว่าพรุ่งนี้เช้าจะไม่มาถึง
ฉันจึงคลุมโปงผ้าห่มผืนหนา
เพื่อไม่ให้ลืมว่า
ตัวเองคือฝันเพียงตัวหนึ่ง

ต้นไม้ต้นน้อยมีคุณค่าชีวิต
ความบอบช้ำเพียงครั้งอาจแคะแกร็นตลอดไป

แบบจุม

ไก่อตัวนั้นชันขึ้นก่อนฟ้าสว่าง
ในหัวใจที่ยังมีดมน
ฉันอยากค้นหาความอ่อนแอให้เจอ

เงยหน้าขึ้นมองแผ่นฟ้าว่างเปล่า
ตอนนี้คือเวลาที่ต้องอดกลั้น
หลอกตัวเองแบบนี้มานาน

เหมือนหินทรายที่ผืนทรายขาดหยดน้ำ

เริ่มจากการไม่กล้าตัดความสัมพันธ์
เพราะตัวเองไม่คุ้นเคยการเมินเฉย

จนเท้าที่วิ่งหนีไกลห่างออกไปเรื่อย ๆ

ความเย็นชาที่บั่นทอนจนสูงชัน

หัวใจจึงขอตีจากรอยแผลเป็น

ฉันควรมอบสิ่งที่ดีเพื่อตัวฉัน

ไม่มีหรือวิธีเสี่ยงสายตา

ยามมีแมวดกกลงมาที่กลางหน้า

ต้องตั้งใจมองสิ่งที่ไม่เคยเห็น

ใบหน้ายามนี้จึงดูคล้ายคนกลั่นใจ

การแก้ไขความผิดพลาดของใครคนหนึ่ง

ปลาที่เลี้ยงในตู้ควรมีเครื่องปั๊มอากาศ
สำหรับมนุษย์เราอาจหมายถึงไซฟา
ผู้คนมากมายนั่งอยู่สุดปลายซอยลึก
ทำก่อนหินเล็ก ๆ สีขาววาววิบหายไป
ฉันตั้งใจจะเดินเสียงผ่าน

ผู้คนที่ไม่รู้ว่าคุณพูดตัวเองคืออะไร
ล้วนมีหน้าตาคคล้ายคลึงกัน
เรื่องเดิม ๆ ทำให้เราโตขึ้นได้ไหมนะ
ฉันหวังเกรงว่าความจริงในใจจะถูกเผย
ที่หัวน้กแล้วเพราะความจริงไม่เคยมีอยู่ในนั้น

ก่อนเมฆเปลี่ยนรูปร่าง ต้นไม้ล้มลงพลิวไหว
ไม่ปรับเปลี่ยน ไม่มีทางได้เรียนรู้
แต่ตัวฉันไม่ต้องการ ไม่ปรารถนาสิ่งใดเลย
แล้วแบบนี้จะเติบโตขึ้นได้ไหม

ตัวฉันที่ดูทึมเทาขึ้น

เหมือนเชิงเทียนเก่า ๆ ในความอ้างว้างเดี่ยวดาย
ทั้งที่ภาวนาให้มีหัวใจเป็นหนึ่งเดียวกับเธอมาแสนนาน
แต่ใจฉันก็ยังเป็นใจฉันอยู่เช่นเดิม

สิ่งที่บาดลึก

สิ่งที่แตกหัก

ใบหน้าของคนที่ยกกระดุกตัวเอง

ช่างดูแจ่มใส

แต่ตัวฉันที่ยังไม่รอดพ้น

ต่อให้หัวเข่าแตก ล้มลุกคลุกคลานไปอีกครั้ง

ก็ต้องรอ จนกว่าจะมีใจจริง

มืออาหารรักษาสมดุล

หางสีแดงของแมลงปอลอยล่องไปตามแรงลม ขา
ยึดเกาะราวหลอดตากผ้า กางปีกสองฝั่งเพื่อระแวดระวังตัว
ให้ตั้งตรง ความสมดุลของเรากลับมาเริ่มต้นจากสิ่งนั้น

ภายในอุโมงค์มีเงาพาดผ่าน เสียงหัวเราะของเพื่อน
จากฝั่งโน้นดังมาถึงที่ฝั่งนี้ แต่ตัวฉันอยู่ที่นี้ ณ ฝั่งนี้

เพราะเรียวนิ้วเกี่ยวรั้งไว้ วาวในมือจึงแล่นลอยไป
ไม่ไกล

ณ ล็อกเกอร์ที่ตั้งอยู่เรียงราย

ผู้คนที่เดินสะพายกระเป๋าล้วนดูมีเป้าหมาย ชีพของมัน
ถูกจุดเปิด

ในห้องเรียนว่างเปล่า บานประตูถูกลงกลอนล็อกไว้
สนามกีฬามีความทรงจำเลือนราง หากหวนคิดขึ้น
ทุกอย่างจะแจ่มกระจ่าง

ความรู้สึกลอยลางหazy ไฉน เพราะเราอยู่ห่างออกมา
ไกลจนไม่อาจหวนคืน

ฉันหยิบลูกวอลเลย์บอลสีเขียวยุติมาด้วยสองมือ ระหว่าง
ปอกเปลือก ปอกเปลือก มือของฉันก็เปลี่ยนไป

กลางวันกับกลางคืน

ฉันผ่านมาที่ป่าทางทิศเหนือ จึงได้รู้รูปแบบของชีวิต
เมื่อระยะทางฝั่งหนึ่งยาวไกลขึ้น ระยะทางอีกฝั่งก็หดสั้น
ช่างน่าแปลก
มนุษย์เราล้วนเชื่อมโยงข้องเกี่ยว
แต่ตัวฉันกลับรู้สึกว่แปลกแยก
กับผู้คนที่คืนวันพามาเยือน

เดินไปตามลู่ทางที่กำหนด
พบรั้วกันตั้งเรียงอยู่ทุกหน
ณ ที่ซึ่งมีแต่คำไปปิด
แม้แต่ชื่อ ก็ยังยากที่จะเชื่อถือ

สีสันแปลกใหม่เปล่งประกาย
มากมายจนบอกเล่าได้ไม่หมด
บางขณะซึมเข้าสู่กลางใจใครบางคน

การหนีออกมาจากที่แห่งนั้น
ต้องใช้เวลาเดินเพียงอยู่ระยะหนึ่ง

หากคิดว่าหลุดพ้นแล้ว
อาจเป็นเพียงภาพลวงให้เจ็บซ้ำ
ผู้คนยิ่งหัวเราะเสียงดัง ยิ่งดูเปล่าเปลี่ยว
ความสดใสที่ฉาบไว้ ทำให้ยามบ่ายมีดครีมนงจับพลัน

ความคิดที่ว่าทนไม่ได้อีกต่อไป
เหมือนกลิ่นมะเขือเทศต้มอุ่น ๆ ที่ฟุ้งกระจายไปทั่ว

ผลไม้ก่อนจะร่วงหล่น
รากับยอดอ่อนอยู่ไกลกันที่สุด
เช่นเมื่อวานกับวันนี้ที่ห่างกันที่สุด

ดู

แล้วเวลาของวันนี้ก็มาถึง
อย่างมหัศจรรย์

จดหมายเพื่อตัวฉัน

ยังอยู่ไกลกับยี่ราฟก็ยิ่งดี
บนเตียงมีลูกศรพุ่งปักใส่
เท้าที่เดินมาแสนนานกลับพลิกพลาด หากตัวเรา
ไม่ยอมเชื่อตัวเอง (...)

เมื่อเราวางใจในตัวเอง ควรเปิดข้ามหน้าต่างปิดไปของ
สมุดบันทึกเล่มเก่า

เหมือนหย่อนเสื้อที่ใส่เมื่อวานลงเครื่องซักผ้า พาด
แขนที่จับไว้บนหัวไหล่ ย้อนมองดูเงาตัวเองบ่อยๆ

เมื่อวางมือบนผ้าขาวาง ควรกระโดดข้ามให้ผ่านใน
ครั้งที่สองหรือสาม

แต่หากไม่สำเร็จ จงยอมรับความผิดและให้อภัยตัวเอง
จงพูดคำว่าไม่เป็นไรแก่ผู้อื่นให้ติดเป็นนิสัย (...)

เปิดไฟที่ทางเดินมืดมิด ยามเผชิญหน้ากับคนที่
เงยหน้าขึ้นมอง ไม่ว่าจะป็นในดวงตา บนเตียง ที่ประตู
หรือบันได

จงไว้ใจในตัวผู้อื่น เมื่อตัวเรายังเป็นคนโง่ ก็สามารถ
เริ่มต้นได้ใหม่ทุกที่ทุกเวลา

บนโต๊ะอาหาร

ฉันอยากได้หมุดติดกระดาษจำนวนหนึ่ง ไว้ปักวอลล์-
เปเปอร์ที่เลื่อนไหล

ดูเหมือนการที่ติดไว้จะเสื่อมลงหมดแล้ว

จะซื้อตุ๋นคังไม่ได้ ต้องไม่ลืมว่าประตูถูกเปิดด้วย
มือที่ปิดประตู

บ้านข้างเรือนเคียงเราเรียกว่าเพื่อนบ้าน แต่เสียง
เอะอะที่ลอดผ่านผนังเข้ามา ไม่ใช่สิ่งที่ควรแบ่งปันกัน

ฉันวางศอกนั่งกินข้าวบนโต๊ะอาหาร ที่ขาทั้งสี่ลั่น
ยาวไม่เท่ากัน ไบหน้าทั้งหลายจึงสั้นไหว ดัง ก๊ก กัก
เหมือนเม็ดหมากล่อมที่ถูกวาง

เทียนไ้

ฉันแอบสงสัย
ผู้คนที่ความน่าขยะแขยง
ของตัวเองได้อย่างไร

พวกเขาแก้งสิ่งบาปกรรม
ที่ตัวเองรู้ได้อย่างไร

ต่อให้นอนหลับไปเกือบครึ่งวันแล้วตื่นขึ้นมา
ความทรงจำนั้นก็ยังอยู่

คนบางคนทาสีขาวทับลงบนสีขา
จนกลายเป็นสีขาวที่แน่นหนึ่ก

ปั้นใบหน้าเมินเฉย
ได้อย่างไรกันนะ

ฉันหยุดนิ่ง มีแต่ฝันร้าย

คนที่พบวันก่อนก็เช่นกัน

ถ้อยคำที่เขาพูดก็เช่นนั้น

วันต่อมา วันต่อมาก็เหมือนเดิม

การตกหายใจอ่อนหวาน

และน่ารังเกียจ

แสรัง เสแสรัง

สิ่งที่เราเรียนรู้แท้จริงคืออะไรกันแน่

ระบายสี

เธอนั่งนิ่งเหมือนโต๊ะหนังสือ
น้ำตาเพื่อนไหลลงมา

ฉันได้แต่มอง
ไม่ปาดเช็ด ปล่อยไว้ตามนั้น

เป็นเพียงคนเฉยเมยที่พร้อมหลบหนี พร่ำคำขอโทษ
และเดินทางไปตามท้องถนน
ปล่อยจังหวะเวลาให้ไหลผ่านไปกับความวุ่นวาย

ฉันอยากจะซ่อมแซมบ้านให้ดีขึ้น

ใส่กรอบประตูที่ผ่นัง
ทาสีสนิมบนบันไดเหล็ก
ก่อนย้ายไปบ้านหลังอื่น

มุ่งไปสู่เส้นทางที่บังเอิญเดินผ่านไป ฉันเพิ่งรู้ว่า
ยิ่งภายในบ้านมีห้องเยอะ ก็ยิ่งมีประตูให้ปิดเยอะเท่านั้น
ทั้งที่เราอาศัยอยู่แค่ในห้องเดียว

การพบเจ้าของบ้านเป็นเรื่องยาก แม้แต่ประตูบานเดียว
ก็เป็นของผู้อื่น ฉันสร้างห้องขึ้นมากมาย สร้างประตูขึ้น
มากมาย

ก่อนผู้เช่าคนอื่นจะเข้ามา ต้องจัดการบ้านหลังนี้
ให้ว่างเปล่า ฉันนั่งนิ่งเหมือนโต๊ะหนังสือ น้ำตาที่อาบไหล่
ไม่ขาดเด็ด ปล่อยให้ตามัน จนนกว่าการก่อสร้างจะยุติลง

วันศุกร์

ทุกคนไปปิกนิกและไม่กลับมา ในตู้รองเท้ามีรองเท้า
วางเรียงอยู่เต็มชั้น ที่หัวเตียงมีเท้าใครหลบซ่อนอยู่

รหัสเพื่อนของพริกสีเขียว

ฉันอยากฟัน ฟันออกมาให้หมดปาก

แสงสลัวลอดผ่านรูหลังคา ทะลุร่วงลงกลางพื้น

ในใจฉันมีรูปทรงคำสารภาพ

เป็นความจริง มีเหลี่ยมคม บาดเจ็บได้

ยามเย็นที่ไร้พลัง

เจ้านกน้อยบินตกลงมาตาย

ฉันใช้เท้าขุดดินฝังไม่ได้ ปีกเจ้านกจึงแข็งแรงกว่าผืนดิน
ที่เย็นเยียบ

ไม่มีใครล่วงรู้ปลายทาง
ทุกคนไปปิกนิกและไม่กลับมา

สนุกจัง

ในกระเป๋าเสื้อของฉันมีเครื่องบินโฉบ่อน
ความรู้สึกที่ถูกฝนไล่ข้างไปรยปรายใส่ เย็นวาบอยู่
ในใจนานแสนนาน

กระโจมอินเดียนแดง

ฉันยิ้มเสื่อคนตัวใหญ่มาสวมทับ
วิ่งเท้าเปล่าเข้าไปในถ้ำอันเหน็บหนาว

ความปั่นป่วนก่อตัวขึ้นไม่หยุด
หลังจากตัวตนถูกเผยที่กลางแจ้ง
ในที่นี้จึงดูปลอดภัยกว่า

ฤดูใบไม้ร่วง
โลกแห่งความอ้างว้าง ไร้ชีวิตไร้ชีวา
ฉันจำฝันนอนอยู่จนจบฤดู

การไม่เชื่อคือความเชื่อรูปแบบหนึ่ง
เหมือนที่เราขุดดินสร้างหลุมศพ
เหมือนที่ในเส้นแสงไร้รูปทรง

แสงสีทั้งหลาย สิ่งที่พรำพูดเพียงลำพัง
การแยกเงาหนึ่งออกจากอีกเงา
ท่องว่าจะไม่ทำแบบนี้ขึ้นอีกแล้ว

เมื่อเปิดประตูที่โคลงเคลงออก
แล้วไม่รู้สึกถึงแรงสั่นคลอนนั้น
แสดงว่าเราไม่เคยได้ถูกคิด

ทุกคนเก็บงำความลับไว้
พยายามปกปิดมันอย่างที่สุด
พวกเราแค่เชื่อในสิ่งที่อยากเชื่อ

ฤดูหนาวที่เปี่ยมล้น

สิ่งที่มากมายสุดท้ายก็เลือนหายไปหมด
ฉันวิ่งไปขอยืมเสื้อของคนที่ตัวใหญ่ขึ้นอีก

คนตัวใหญ่ไม่สามารถซ่อนร่างกายไปเปลี่ยนได้
จึงใจลอยนั่งทรุดลง
กลายเป็นคนที่ลำบากเสียยิ่งกว่า

เมฆสีเขียวลอยล่องไป
แม้ไม่เคยถูกเชื่อเชิญ

คนที่ผ่านโลกมานานกว่า
ย่อมทำผิดมามากกว่า
พวกเขารับรู้แต่ล้วนเก็บเงียบ

ตอนนี้ไม่สามารถยืมเสื้อใครได้แล้ว
ต้องฝึกตัวเองไม่ให้หลงทาง

หอคอยแห่งการเยียวยา¹

เมื่อดูแผนที่ในทีที่ตามมาหา มีตึกที่ไม่มีอยู่ด้วย
การตัดสินใจทำบางสิ่งต้องลงมือทำทันที

ฉันฝันว่าต่อยหน้าคนหนึ่งจนตาย
เธอนอนฟังความฝันของฉันที่ข้างเตียงทุกรุ่งเช้า

เหมือนนาฬิกาปลุก
ใบหน้าของแกะที่ถูกกลบฝังในชนแกะ

ฉันคิดว่าเวลาที่เราไม่เคยใช้ชีวิตคือความผิดพลาด
เหมือนเจ้าหมาหงอยที่ผล็อยหลับไปบนดัก

---

¹ เคนซาบุโร โอเอะ (治療塔/The Tower of Treatment)
- ผู้แปล

อย่าห่วงไหว

ก่อนกินข้าวฉันลืมภาวนา ท่ามกลางแสงแดดอบอุ่น
พอคิดถึงการมีชีวิตอยู่ ก็ไม่มีสิ่งใดให้คิดถึงอีก

ส่วนเธอกินข้าว ขณะสวมเสื้อโค้ตตัวเดิมที่เคยหายไป
รีบร้อนขึ้นรถเมล์ไปยังตึกนั้น

ทว่าแดดร้อนแรงเผาไปไม่มอดเป็นจุด

สำหรับเด็ก

วางมือที่เคยประนม ตอนนี้นั้นเด็กภาวนา

แจกันตั้งอยู่อย่างมั่นคง

แต่ไร่ซึ่งดอกไม้สวยงามปักประดับ

ฉันเริ่มเข้าใจความรู้สึกที่หยุดนิ่งอย่างต่อเนื่อง
ขึ้นเล็กน้อย

คล้ายใช้สองมือจับขวดแก้ว

บิดฝาขวดที่เกลียวไม่สับสนออกสุดกำลัง

ตีแผ่นหลังของเธอด้วยหัวใจที่ไม่สามารถพูดได้

ความเปราะบาง

ค่าคืนที่มีดสลัว